

нете майка. — Моля ви ся сторѣте добръ да оставите тѣзи философуванія, и да ми дадете на задъ туй писмо. — Туй писмо трѣба да го има бащата. — Хрисодактиле! Не мя докарвай до тамъ дѣто не трѣба. — Господже Хрисодактилице, напомнямъ ти че си майка и съпруга и тя призовавамъ на длѣжноститѣ ти. — На длѣжноститѣ ми ли? Коя е, господине, длѣжността ми, да мя заплашвате, да ми казвате че нѣмамъ право да накажѣ единъ дѣщерѣ свърнѣла отъ пѣтьтъ, неповодливѣ, безочливѣ и продързливѣ? — Казахъ ви, господже, че отъ васъ е взела въ питаніето си. — Твърдѣ хубаво! И мене ли за такъвѣзъ мя имате? — Азъ ли? Напротивъ казувамъ че добръ ще сторите да ся не намѣсате никакъ въ тѣзи работѣ. — И какъ да не ся намѣсѣхъ? Погрижихте ли ся вы, господинъ баща да откриете какво става както ся погряжихъ азъ? Щехте ли да имате прѣдъ очи туй писмо, ако азъ, който мя мыслите не толкозъ строгъ, не ви го бѣхъ дала? — Вы сте направили половинатѣ отъ длѣжностѣтъ си; оставѣте мене да извършѣ другатѣ половинѣ. — Но най послѣ сторѣте добръ да ѣхъ удалечите за малко врѣме понеже ѣ го казахъ вече. — Нужно е първо да ѣ поговорѣхъ. — Говорѣте ѣ. Но дай ми думатѣ си че ще ѣхъ затворишь въ нѣкой мѣнастырь.

— Но тука нѣмамы нѣкой православенъ мѣнастырь съ калугерицы. — Азъ съмъ говорила съ нѣкои отъ сестрытъ Милосердія. — Любопытно упорство! — Чудновато изискваніе. И какъ тѣй, не ми ли давате правото да видѣхъ и да испытамъ свободно единъ дѣщерѣ що е свърнѣла отъ пѣтьтъ? — Но когато вы настоятелно молахъ да оставите врѣзъ мене тѣзи работѣ. — Но когато минѣхъ веднѣжъ прѣзъ умѣтъ ми и ся вкорени идеята да ся погряжѣ азъ самъ като добъръ баща. — Вы не сте толкозъ строгъ. — Имате ли данни? — Вы имате кроткъ характеръ. — Азъ